

arbejdsgiver- og arbejdstagerorganisationerne.

Endvidere vedtog styrelsesrådet, at arbejdsgruppen påny skulle mødes i forbindelse med rådets maj-session 1971 og behandle spørgsmålet om afskaffelse af de permanente sæder i styrelsesrådet, herunder et forslag om en udvidelse af de regulære pladser i regeringsgruppen fra 24 til 28 og i hver af de 2 andre grupper fra 12 til 14,

at behandle på samme maj-session spørgsmålet om en ændring af statuttens artikel 36 med henblik på at sætte spørgsmålet på dagsordenen for 1972-konferencen. Efter artiklen træder ændringer i statuten først i kraft, når de er ratificeret af to trediedele af medlemsstaterne, herunder 5 af de 10 stater med permanent sæde i styrelsesrådet. (Det er denne dominans fra medlemmer med permanent sæde, som fra visse sider ønskes afskaffet),

og at udtrykke håbet om, at der ved valg af medlemmer til arbejdsgivergruppen vil blive taget geografiske hensyn. (Dette sidste angår striden om de socialistiske bedriftslederes repræsentation i styrelsesrådet).

Arbejdsgruppen mødtes herefter i tilslutning til styrelsesrådets maj-session og aflagde rapport til rådet. Det fremgik heraf, at det var den almindelige opfattelse i arbejdsgruppen, at der ikke er mulighed for at afskaffe de permanente sæder. Interessen samledes som følge heraf om at kombinere 2 forslag. Det ene går ud på den foran nævnte forøgelse af de regulære pladser i styrelsesrådet. En gennemførelse heraf ville imidlertid kræve en ændring af statuten, hvilket indebærer, at spørgsmålet tidligst kunne sættes på dagsordenen for 1972-konferencen, hvortil kommer, at det — forudsat det blev vedtaget — først kunne træde i kraft, når betingelserne i statuttens artikel 36 er opfyldt. Det andet forslag, som vil medføre en bedre geografisk fordeling ved udpegelsen af de permanente sæder i styrelsesrådet, kunne gennemføres uden en ændring af statuten og således få virkning fra konferencen i 1972, hvor der ordinært finder valg sted til rådet.

Styrelsesrådet vedtog rapporten i sin helhed, herunder at sætte spørgsmålet om en forøgelse af de regulære pladser i rådet på dagsordenen for arbejdskonferencen i 1972 samt at oversende rapporten til konferen-

cen. Endvidere vedtoges, at spørgsmålet om en ændring af statuttens artikel 36 *ikke* skulle sættes på dagsordenen for 1972-konferencen. Der blev ikke truffet finansielle foranstaltninger til nedsættelse af en særlig strukturkomité imellem de årlige arbejdskonferencer, idet det forudsattes, at der under selve 1971-konferencen ville blive nedsat en konferencekomité til behandling af strukturspørgsmål.

Under debatten i konferencekomiteen rejste der sig — i lighed med, hvad der var tilfældet under behandlingen i styrelsesrådet — stærkt kritiske røster med hensyn til resultatet af de mange forsøg med at løse de væsentlige af disse spørgsmål. Kritikken kom ikke mindst fra udviklingslandene og fra Sovjet og de østeuropæiske lande, som ivrede for afskaffelse af de permanente sæder, en ændring af statuttens artikel 36 og en virkelig effektiv ordning med hensyn til den socialistiske bedriftsledelses repræsentation i styrelsesrådet. Langt den overvejende del af arbejdsgiver- og fagforeningsgrupperne anså de fremlagte resultater som det eneste for tiden opnåelige. Den finske regeringsrepræsentant i komiteen holdt på de nordiske landes vegne et kort indlæg, hvor hun støttede forslaget om en udvidelse af styrelsesrådet, som således ville blive mere repræsentativt, og gav udtryk for, at en afskaffelse af de permanente sæder højst sandsynligt ikke ville medføre noget afbræk i den kontinuitet i medlemskredsen i styrelsesrådet, som tilhængerne af denne ordning lagde vægt på.

Der blev i komiteen fremsat 4 forslag. Det første, som blev fremsat af den canadiske regeringsrepræsentant, gik ud på, at komiteen i højere grad skulle samle sig om at indstille til konferencens vedtagelse de forskellige forslag, som der tidligere var opnået enighed om, herunder blandt andet en forøgelse af stedfortræderpladserne i styrelsesrådet fra 12 til 14 og at sætte spørgsmålet om forøgelsen af de regulære pladser på dagsordenen for 1972-konferencen.

Det andet forslag, som blev fremsat af en fransk arbejderrepræsentant, slog til lyd for, at forekomsten af forskellige verdensomfattende fagforbund i højere grad burde reflekteres i sammensætningen af fagforeningsgruppen i styrelsesrådet.

Det tredje forslag, fremsat af Polen og